ΟΙ ΘΕΑΤΡΙΚΟΙ ΜΑΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΤΟΥ κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ

Η ΕΥΑ

(ΣΚΙΤΣΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ-ΑΝΕΚΔΟΤΟ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος).

ΑΡΙΘΜΟΣ 13. — Ἀκριβῶς. Γι' αὐτὸ μ' ἔστειλ' ἐμένα.... Σιάχνουμε παρακάτω τὸ δρόμο.... «Πήγαινε, μοῦ λέει, κι' ὅ,τι σοῦ πεῖ δός του ἕνα χέρι, εἶνε καλὸς ἄνθρωπος, μᾶς περιποιεῖται πάντα ὅταν περνᾶμε ἀπ' τὸ μαγαζί του». Θυμᾶσαι; Εἶνε κάμποσες μέρες ποὺ διαβήκαμ' ἀπὸ δῶ.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Γιὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, ἐσένα δὲν σὲ θυμᾶμαι.

ΑΡΙΘΜΟΣ 13. — Δὲν λέω γιὰ μένα... Ἐμεῖς ὅλοι ἴδιοι εἶμαστε. Καθὼς φορᾶμε μάλιστα καὶ τὰ ἴδια ροῦχα, δὲν μᾶς ξεχωρίζει κανεὶς εὔκολα. Τί ἤσουν μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, αὐτὸ πάει, ξεχάστηκε... Τί εἶσαι τώρα... Ἕνα νούμερο!

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Τώρα διορθώνετε πέρα τὸ δημόσιο δρόμο. Ἀρκετὰ μακρυά, ἔ;

ΑΡΙΘΜΟΣ 13. — Ὅσο νἆναι...

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Καὶ περπάτησες μ' αὐτὴ τὴ ζέστη τόσην ὥρα; Κάτσε νὰ ξεκουραστῆς. Ἔλα πιὲς κάτι. *(Κάνει νὰ τοῦ δώση).*

ΑΡΙΘΜΟΣ 13. — Ὄχι, εὐχαριστῶ. Μὴν κοπιάζεις γιὰ μένα.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Μὰ γιατί;

ΑΡΙΘΜΟΣ 13. — Ὄχι, νὰ σὲ χαρῶ. Κάθησα παρακάτω στὸν καφενὲ καὶ κάτι πῆρα.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. *(σὰν ν' ἀπορῆ).*—Μὰ μονάχο σ' ἔστειλαν;

ΑΡΙΘΜΟΣ 13. — Ἔ, σοῦ φαίνεται παράξενο ποὺ μ' ἀφίνουν μονάχο τόσο δρόμο; Ἔννοια σου, εἶνε σίγουροι πὼς δὲ φεύγω. Καὶ ποῦ νὰ πάω; Θαρρῶ μάλιστα πὼς κοντεύει νὰ τελειώση ἡ ποινή μου... Αὐτὸ εἶνε τὸ πιὸ φοβερό. Ἅμα μ' ἀφήσουν ἐλεύθερο... Ποῦ νὰ πάω;

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Δὲν ἔχεις τοὺς δικούς σου;

ΑΡΙΘΜΟΣ 13. — Ἀλλοίμονο! Πιὸ εὔκολα ξεχνιέται ἕνας καταχραστής, ἕνας πλαστογράφος, ἕνας κλέφτης, παρὰ ἕνας μακαρίτης. Ἕνας νεκρὸς εἶνε μιὰ δόξα στὴν οἰκογένεια. Τοῦ φορτώνεις ὅσες ἀρετὲς θέλεις χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῆ.... Μὰ δὲν τὰ παρατᾶς... Ποῦ εἶνε; Ἄ, ἐδῶ. *(Προχωρεῖ πρὸς τ' ἀριστερά).* Κατάλαβα.. *(Ἀρχίζει νὰ σκάβη).*

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Μά, χριστιανέ μου, ξεκουράσου λίγο.

ΑΡΙΘΜΟΣ 13. — Κάνε δουλειά σου. Ἅμα δουλεύω ξεχνάω. Ἔχω καιρὸ ὁλόκληρη τὴ νύχτα, ὧρες ἀτελείωτες, νὰ ξεκουραστῶ μέσα στὴ φυλακή.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Μὰ δὲν κοιμᾶσαι τὴ νύχτα;

ΑΡΙΘΜΟΣ 13. — Ἔ, κάποτε θὰ κοιμηθῶ γιὰ πάντα. Μὰ πότε; πότε; Δὲν ἔχεις ἰδέα τί παρηγοριὰ νοιώθω ὅταν σκάβω.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Γιατί;

ΑΡΙΘΜΟΣ 13. — Θαρρῶ πὼς σκάβω τὸν τάφο μου.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Κακόμοιρε! *(Ἀρκετὴ παῦσι).*

(Σὲ λίγο, ὁ Ἀριθμὸς 13, σὰν κατι νὰ εἶδε μακρυά, βάζει τὸ χέρι του ἀντήλιο).

ΑΡΙΘΜΟΣ 13. — Τί εἶν' αὐτοῦ;

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ, *(σηκώνεται καὶ τρέχει κατὰ κεῖ).* — Τί τρέχει;

ΑΡΙΘΜΟΣ 13. — Κάποιος ἄνθρωπος σὲ μιὰ βάρκα, γνέφει κατὰ δῶ... Μὰ ὄχι, δὲν εἶνε βάρκα... Λὲς πὼς περπατάει σὰν τὸν Ἅγιο Πέτρο, στὴ θάλασσα.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Ὄχι, σὲ σανίδα κρατιέται.

ΑΡΙΘΜΟΣ 13. — Ναί, ἔχεις δίκηο. Μιὰ σχεδία. Κάποιος ναυαγὸς φαίνεται. Ἄ, ζυγώνει... Ἔχεις κανένα παλαμάρι νὰ τοῦ ρίξουμε νὰ πιαστῆ;

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Ναί, κάπου ἐδῶ ἔδενα τὸ βαρκάκι μας. *(Σὰν νὰ ψάχνη στὴν ἀμμουδιά. Τὸ βρίσκει).* Ἄ, νά...

ΑΡΙΘΜΟΣ 13, *(τὸ παίρνει).* Φέρτο δῶ. *(Τοῦ τὸ ρίχνουν. Φαίνεται. Τὸν πιάνουν καὶ μὲ τὰ χέρια καὶ βγαίνει).*

(Ἕνας τύπος ναυτικοῦ μὲ νιτσεράδα, παντελόνι καὶ σακκάκι, καὶ μακρυὰ ὑποδήματα).

ΝΑΥΑΓΟΣ. — Σᾶς εὐχαριστῶ.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Κάτσε. Θέλεις ροῦχα ν' ἀλλάξης; Νὰ σοῦ φέρω;

ΝΑΥΑΓΟΣ. — Εὐχαριστῶ. Δὲν εἶν' ἀνάγκη, δὲν εἶμαι βρεμμένος. *(Βγάζει τὶς νιτσεράδες).* Εὐτυχῶς ποὺ φοροῦσα τὶς νιτσεράδες καὶ τὰ ποδήματα ὅταν μᾶς τρακάρισε ἡ Εὔα.

ΑΡΙΘΜΟΣ 13. — Ἡ Εὔα;

ΝΑΥΑΓΟΣ. — Ναί, ἔτσι τὸ λέγαν τὸ πλεούμενο ποὺ μᾶς τρακάρισε.... Εὔα!.... Γιὰ φαντάσου!.... *(Γελάει σαρκαστικά).* Χά, χά, χά!

ΑΡΙΘΜΟΣ 13. — Εὔα... Ἕνα ὄνομα σὰν τἄλλα... Εὔα...

ΝΑΥΑΓΟΣ. — Ἄ, βέβαια. Ἕνα ὄνομα σὰν τἄλλα. Εὔα.

ΑΡΙΘΜΟΣ 13, *(ἀρχίζει πάλι νὰ σκάβη. Ψιθυρίζει).* Εὔα, Εὔα, Εὔα...

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Πιὲς τοὺ λάχιστο κάτι νὰ ζεσταθῆς. *(Τοῦ βάζει οὖζο).*

ΝΑΥΑΓΟΣ.—Εὐχαριστῶ. *(Πίνει).*

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ, *(πάει καὶ δίνει καὶ στὸν Ἀριθμὸ 13).* — Μὲ τὴν εὐκαιρία δὲν πίνεις κι' ἐσὺ ἕνα;

ΑΡΙΘΜΟΣ 13, *(τὸ παίρνει).* — Ἄ, εὐχαριστῶ. Ἐβίβα. *(Στὸ ναυαγό).* Στὴν ὑγειά σου, κατετάνιε! Ἡ Εὔα, ἔ;

ΝΑΥΑΓΟΣ, *(τὸν κυττάζει τώρ' αὐτὸς παράξενα).* — Ναί... ἡ Εὔα!

ΑΡΙΘΜΟΣ 13. — Καὶ τὰ συχαρίκια μου γιὰ τὴ σωτηρία σου, ἀπ' τὸ τρακάρισμα... *(σημαντικὰ)* τῆς Εὔας!

ΝΑΥΑΓΟΣ. — Χμ! Δὲν βαρυέσαι. Ἡ μόνη σωτηρία γιὰ μένα θὰ ἦταν ὁ χαμός μου.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Ὁ χαμός σου; Καὶ γιατί;

ΝΑΥΑΓΟΣ. — Δὲν τ' ἀφίνεις νὰ πᾶ' νὰ χαθοῦνε...

ΑΡΙΘΜΟΣ 13, *(σκάβοντας).* — Ποιὸς ξέρει... Κάθε ἄνθρωπος ὁλόκληρο μυστήριο... Ὠκεανός!

ΝΑΥΑΓΟΣ. — Καλὰ τὰ λές, πατριώτη. Μὰ γιατὶ ὅλο σκάβεις;

ΑΡΙΘΜΟΣ 13. — Πὲς πὼς σκάβω τὸν τάφο μου.

ΝΑΥΑΓΟΣ. — Τὸν τάφο σου; Χμ! Δὲν σὲ ρωτάω τὸ γιατί. Θἄχης κι' ἐσὺ τὸ λόγο σου. Κάποιο κι' ἐσὺ μυστήριο...

ΑΡΙΘΜΟΣ 13. — Ἔτσι φαίνεται. Ἀρμενίζεις στὸ πέλαο τῆς ζωῆς μὲ γιομᾶτα τὰ πανιά, γιὰ νὰ φτάσης στ' ὀνειρεμμένο λιμάνι. Κι' ἔξαφνα μπροστά σου, ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περιμένεις...

ΝΑΥΑΓΟΣ. — ... Ἡ Εὔα!... *(Πίνει).*

ΑΡΙΘΜΟΣ 13. — Ἀκριβῶς! Ἡ Εὔα! Καὶ τράκ... πάει... *(Σκάβει).*

(Παῦσι).

ΝΑΥΑΓΟΣ, *(σὲ λίγο).* — Καὶ νἄχουμε καλὸ ρώτημα... Σὲ ποιὸν τόπο ξέπεσα; Σὲ ποιάν ἀνθρώπων χώρα;

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Ἐδῶ τὸ λένε Πλάτανο. Γιατὶ παραπέρα εἶν' ἕνα μεγάλο πλατάνι ἀπ' τὸν καιρὸ τῆς Τουρκοκρατίας.

ΝΑΥΑΓΟΣ. — Καὶ δὲν εἶν' ἐδῶ κοντὰ καμμιὰ πολιτεία;

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Ὄχι, πολὺ κοντά. Μὰ τώρα μὲ τ' αὐτοκίνητο, πὲς ὅλα ἐδῶ πᾶ εἶνε. Σὲ δυὸ-τρεῖς ὧρες ἀπὸ δῶ.

ΝΑΥΑΓΟΣ. — Ποιὰ πολιτεία;

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Ἡ Ἀθήνα.

ΝΑΥΑΓΟΣ. *(μ' ἀπορία).* — Ἡ Ἀθήνα. ἀλήθεια;

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Ἡ ξακουσμένη Ἀθήνα.

ΝΑΥΑΓΟΣ. — Ἡ Ἀθήνα... Χά, χά! *(Ὁ Ἀριθμὸς 13 ἀφίνει τὸ σκάψιμο).*

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Καὶ τόσο ἀστεῖο σοῦ φαίνεται αὐτό;

ΝΑΥΑΓΟΣ. — Ἀπὸ κεῖ ἔφυγα μιὰ μέρα ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια. Καὶ δὲν πάτησα πειὰ τὸ πόδι μου σὲ στεριά. Κι' ἂν δὲν μοῦγραφε ἡ μοῦρα τὸ σημερινό...

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Καλά, μὲ τὸ πλεούμενο ποὺ ταξείδευες δὲν ἀράζατε ποτές;

ΝΑΥΑΓΟΣ. — Ἀράζαμε, μὰ 'γὼ δὲν ἔβγαινα στὴ στεριά. *(Πίνει).* Τὸ πιστεύεις πὼς τώρα ζαλίζουμαι; Ξεσυνήθισα νὰ πατάω σὲ στερεὸ ἔδαφος. Ἂν δὲν ἦταν καὶ τὸ οὖζο νὰ μὲ κάνη νὰ ξεχαστῶ κοιμάτι... *(Σηκώνεται καὶ περπατάει).*

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Παράξενο! Καὶ δὲν ἔχεις συγγενεῖς;

ΝΑΥΑΓΟΣ. — Συγγενεῖς; Μὴ ρωτᾶς ποτέ... Μυστήριο ὁ ἄνθρωπος, καθὼς λέει κι' ὁ πατριώτης ἀπὸ κεῖ. Ἅμα τῶχ' ἡ τύχη σου νὰ σὲ τρακάρ' ἡ Εὔα... χμ! χμ!

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Μὰ... αὐτὸ ἔγινε σήμερα!

ΝΑΥΑΓΟΣ. — Δυστυχῶς εἶχε ξαναγίνει καὶ πρὶν δέκα χρόνια.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ, *(μ' ἀπορία).* — Πάλι ἕνα πλεούμενο μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα;

ΝΑΥΑΓΟΣ. — Μπορεῖ νὰ μὴν ἦταν καὶ πλεούμενο. *(Πίνει)*

ΑΡΙΘΜΟΣ 13. — Μὰ κάποια Εὔα, μὲ σάρκα καὶ ὀστᾶ...

ΝΑΥΑΓΟΣ. — Ἴσως.

ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗΣ. — Ἄ, τώρα νοιώθω. Κάποια γυναῖκα. Γι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν ξαναπάτησες σὲ στεριά... Κάηκες, κακομοίρη, ἀπὸ κάποιο θηλυκὸ καὶ θὰ τ' ὡρκίστηκες νὰ μὴν ξαναδῆς γυναῖκα στὰ μάτια σου...

ΝΑΥΑΓΟΣ. — Μπορεῖ νἆναι κι' ἔτσι... Ποιὸς ξέρει ὅμως... *(Ἀναστενάζει).* Ἴσως φταίω κι' ἐγώ. Ἴσως νὰ γύρευε κάτι ἄλλο